

Maatje kijkt omhoog. Ze gluurt met half dichtgeknepen ogen tussen de takken en bladeren door. Vlak boven haar hoofd zit een schriel ventje op een tak. Op zijn kleine hoofd groeit een uitbundige pol gras.

‘Ik droom,’ zegt Maatje.

‘Droom je over mij?’

‘Heet jij Wei?’

Het ventje steekt zijn hand uit. ‘Wei, aangenaam,’ zegt hij kordaat.

Maatje pakt voorzichtig het uitgestoken handje. ‘Maatje,’ zegt Maatje. ‘En ik geloof niet in kabouters.’

‘Ik ben geen kabouter.’

‘Ik geloof ook niet in elfen, dwergen, aardmannetjes en ukkepukken.’

‘Dat komt goed uit,’ zegt Wei. ‘Ik ben een kriel.’

Maatje schiet in de lach. ‘Dat is een aardappel,’ zegt ze.

‘Mama bakt ze in de pan. Ze zijn erg lekker.’

‘Ben je nieuw hier?’ vraagt Wei.

‘We zijn vandaag verhuisd,’ zegt Maatje. ‘Maar eigenlijk woon ik in de stad.’

‘De stad?’ vraagt Wei.

‘In de Regulierstraat, tegenover mijn vriendin Tinka en vlak bij de ijssalon.’

Wei trekt een grasspriet uit zijn hoofd en stopt hem in zijn mond. ‘Ik woon ook naast een ijssalon.’ Hij wijst naar de koeien in de wei. ‘Of misschien toch meer naast een melkfabriek.’

Maatje grijnst. Ze kijkt naar de schommelende kont van een enorme zwart-witte koe.

‘Ik hou niet van melk, maar wel van ijs,’ zegt Maatje.

‘Ik hou van gras en heet Wei,’ zegt Wei.

‘Ik hou van de stad en woon op het platteland,’ zegt Maatje.

‘Ik hou van fruit en woon in een appelboom,’ zegt Wei.

‘Ik denk dat ik iets fout doe,’ zegt Maatje.

‘Wie geen fout kan maken, kan niets maken,’ zegt Wei.

Wei heeft een wipneus en appelwangetjes, ziet Maatje.

Om zijn mondhoeken speelt een stout lachje. Maatje lacht.

Ze denkt aan meester Jan. Meester Jan zei ook altijd dingen die ze niet begreep en toch snapte.